

»Oči so okna srca, pravi pesnik. Oko je objektiv duše, pravim jaz kot ljubitelj umetniške fotografije. Če je moja fotografska kamera ujela vsaj delec tega, kar je vznemirilo občutljivo mojo dušo in se vtisnilo vanjo, sem dosegel svoj namen.«

S fotografijo se je Jaka Čop srečal že v otroških letih pri očetu, ki je premogel velik lesen fotoaparatus. Ker pa je bilo fotografiranje, zlasti v gorah, zaradi težke in nerodne opreme tedaj precej garaško početje, ga je opustil, v Jaku pa vendarle vzbudil zanimanje zanj. V pionirskih poskusih je bil Jakov vzornik jeseniški fotograf Fran Pavlin in že tedaj ga je kot motiv najbolj zanimala pokrajina. Ker lastni poskusi niso obrodili dovolj dobrih sadov, se je včlanil v Turistovski klub Skala, ki na vrhunsko raven ni dvignil le slovenskega alpinizma, temveč tudi umetniško planinsko fotografijo. V fotoamaterskem odseku jeseniške podružnice TKS se je Jaka učil in kalil. K intenzivnejšemu fotografiranju ga je spodbudila tudi knjiga Juliusa Kugyja *Julijske Alpe v podobi* iz leta 1934. Po 2. svetovni vojni je sodeloval na mnogih razstavah doma in v tujini in za svoje fotografije prejel številna odlikovanja in priznanja. Na nešteto prehojenih poteh in brezpotjih ter med čakanjem na pravi trenutek v vsakem vremenu se je njegovo oko še posebej izurilo za črno-belo fotografijo. Bil je mojster za opazovanje svetlobe in senc, za sceno, ki mu jo je postavila narava. Ob upoštevanju zakonitosti kompozicijske gradnje posnetka, smislu za usklajevanje svetlobnih partij in določanju pravega izreza se je zanesel predvsem na lastno intuicijo in motive izbiral po navodilih srca. Z večjim sestavljanjem ozadja gorske pokrajine z ospredjem dolin in življenjem v njih je znal ustvariti hkrati lirično romantično vzdušje in realistično pričevanje o času, ki je minil. Poleg estetske imajo njegove fotografije z beleženjem nekdanjega bogastva kulturne krajine in kmečkih opravil tudi izjemno dokumentarno vrednost.